

Chương 50

Chiếc xe Jeep phóng nhanh trên đường quốc lộ rộng lớn. Hai bên đường thấp thoáng rừng cây và đồng ruộng, thỉnh thoảng le lói ánh đèn.

Địa điểm xảy ra vụ án nằm ở thị trấn Hồng Vân thuộc khu vực Đại Hân của thành phố B, lái xe đến đó mất khoảng một tiếng.

Sau khi cúp máy, Bạc Cận Ngôn không nói nhiều lời với Giản Dao. Cô biết có vụ án khẩn cấp nhưng không rõ tình hình cụ thể. Công việc của anh và cô thì phải đến hiện trường mới có thể triển khai. Do đó hiện giờ, Giản Dao ngồi ở ghế lái phụ, đôi mắt về màn đêm vô tận ở phía trước. Còn Bạc Cận Ngôn tập trung lái xe, về mặt vô cùng lạnh lẽo. Giản Dao vẫn đang nghĩ đến chuyện vừa xảy ra giữa hai người.

Vụ án đến bất thành linh như một gáo nước lạnh giội xuống cơ thể nóng bỏng của cô và anh, khiến cô hoàn toàn bưng tỉnh khỏi cơn kích tình mê loạn. Hồi tưởng chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, Giản Dao chợt có cảm giác như cách một đời.

Ba ngày trước, Bạc Cận Ngôn vẫn còn là phó giáo sư cao ngạo và lạnh lùng, chẳng biết gì về tình yêu. Vậy mà anh đột nhiên bày tỏ tình cảm với cô một cách mãnh liệt và kiên định, trực tiếp đoạt lấy trái tim cô, trái tim vốn đã thuộc về anh từ lâu.

Kể từ lần đầu tiên anh hôn cô, đầu óc cô như rơi vào trạng thái ngất ngây. Khi cô chưa kịp có phản ứng, anh đã tấn công như vũ bão bằng tốc độ của tia chớp, trực tiếp đưa cô từ nụ hôn đầu thẳng tiến đến lần quan hệ đầu tiên...

Trong mấy ngày này, rõ ràng cô đã bị anh làm cho “hư hỏng”. Mới xác định quan hệ yêu đương ba ngày đã cùng người ta lên giường. Trước đây, cô không thể tưởng tượng ra chuyện đó.

Vào thời khắc này, anh ngồi bên cạnh cô, trong bộ com lê và cà vạt chỉnh tề, tựa hồ lại biến thành vị phó giáo sư của mấy ngày trước. Giản Dao nhất thời không hình dung anh và người đàn ông cuồng nhiệt trên người cô mười mấy phút trước là một.

Nhĩ đến đây, Giản Dao hơi đỏ mặt. Bọn họ quả thực tiến triển quá nhanh.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy, thật ra vừa rồi họ bị cắt ngang giữa chừng cũng tốt. Tình cảm của hai người nên ổn định và chậm một chút, mới càng lâu dài, bền vững.

Dương nhiên, “chậm” ở đây là so với tốc độ ánh sáng của Bạc Cận Ngôn. Chứ đối với các cặp tình nhân bình thường, có lẽ không coi là chậm.

Thấy cô trầm mặc một lúc lâu, Bạc Cận Ngôn đột nhiên lên tiếng, giọng của anh vô cùng lạnh lùng: “Anh sẽ khiến hung thủ phải vô cùng hối hận.”

Giản Dao ngạc nhiên: “Hả?”

Khóe miệng Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch lên. “Dám chọn đúng thời điểm của anh để giết người.”

Thời điểm của anh?

Giản Dao không tìm được, cười tủm tỉm. Anh vẫn đang tức giận.

Cô tự nhiên nhớ đến cuộc điện thoại ban nãy. Hai người lập tức xuống giường, mặc quần áo. Khi Bạc Cận Ngôn thay đồ đi ra ngoài, gương mặt anh vẫn ửng đỏ, bên dưới quần âu bất thường...

Bạc Cận Ngôn ngoảnh đầu nhìn Giản Dao, ánh mắt tối thẫm. “Anh sẽ không để em đợi lâu.”

Giản Dao áp ứng: “... Không sao, em không vội.”

Bạc Cận Ngôn hơi ngẩn người. Tâm tình của Giản Dao sao có thể lọt qua con mắt của anh?

“Em hối hận rồi à?” Anh hỏi.

Giản Dao hơi xấu hổ. “Không phải, chỉ là...”

“Lẽ nào anh chưa làm tốt khâu nào đó?” Vẫn là giọng điệu ngạo mạn.

Giản Dao lập tức phản bác: “Đương nhiên không phải, anh đã làm rất tốt.”

Bạc Cận Ngôn đảo mắt qua cô, gạt đầu. “Anh cũng cho rằng không thể nào. Vậy thì vì nguyên nhân gì?”

Giản Dao ngẫm nghĩ rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang đặt trên vô lăng của anh.

“Không phải em không muốn.” Cô cười thẹn thùng. “Chỉ là... em có cảm giác không chân thực.”

Không ngờ chúng ta thật sự đến với nhau. Hơn nữa... tối nay anh suýt...

Đây vốn là câu nói chân thành xuất phát từ nội tâm mà Giản Dao thổ lộ với Bạc Cận Ngôn, không hề có ý khác. Nhưng ngoài định liệu của cô, Bạc Cận Ngôn hoàn toàn sững sờ.

Đôi mắt đen của anh bỗng trở nên u ám.

“Ồ!” Bạc Cận Ngôn thốt một tiếng, giọng nói lộ vẻ thất vọng hiếm thấy.

Giản Dao không hiểu, phản ứng này của anh có nghĩa là gì? Cô đang định hỏi thì di động bỗng đổ chuông. Người của đội cảnh sát hình sự gọi điện, thế là cô chuyên tâm nói chuyện.

Bạc Cận Ngôn vẫn chăm chú lái xe nhưng tâm trạng của anh như phủ một lớp sương mù. Cô nói cô có cảm giác không chân thực. Kỹ thuật của anh không đủ ư?

Do tâm trạng buồn bực nên lúc xuống xe, sắc mặt Phó giáo sư Bạc rất khó coi. Đội trưởng đội cảnh sát hình sự từ phía xa đi đến đón hai người. Nhìn thấy vẻ mặt của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi bên cạnh mình, lại liên tưởng đến cuộc điện thoại lúc nửa đêm Bạc Cận Ngôn nghe máy của Giản Dao, người đội trưởng ít nhiều hiểu ra vấn đề. Nhưng anh ta không thắc mắc, chỉ gật đầu, nói: “Phó giáo sư, chúng ta đi xem hiện trường vụ án.”

Phản ứng của Bạc Cận Ngôn là... dỗi mắt về phía ngôi nhà bị cảnh sát phong tỏa, trên gương mặt tuấn tú ẩn hiện ý cười.

“Hừ... Đi thôi.”

Mấy cảnh sát hình sự ở xung quanh đều ngây người.

Phó giáo sư Bạc Cận Ngôn cao ngạo thường tỏ ra lạnh lùng chứ không như bây giờ, người như phủ một lớp băng nhưng khóe mắt tràn ngập sự chế giễu và khinh bỉ.

Anh đang khinh bỉ điều gì?

Giản Dao đi phía sau anh. Cô thấy hơi buồn cười nhưng cũng có phần tự hào. Chỉ e hung thủ của vụ án này sẽ trở thành kỷ lục mới về tên tội phạm bị sa lưới nhanh nhất.

Khu vực Đại Hân gồm mười thôn làng và thị trấn nhỏ. Hồng Vân là một thị trấn bình thường trong số đó. Tuy về mặt địa lý hành chính, khu vực này thuộc về thành phố B, nhưng thực tế nó hoàn toàn là vùng nông thôn hẻo lánh. Bên ngoài hiện trường vụ án là con đường đất không rộng, không hẹp, đèn đường mờ mờ. Bây giờ có không ít người dân ở xung quanh tụ tập bên ngoài sợi dây phong tỏa của cảnh sát. Giản Dao ngó nghiêng quan sát, láng giềng gần nhất cũng cách hơn năm mươi mét.

Trước mắt là một ngôi nhà ngói đỏ có sân vườn điển hình của nông thôn. Xung quanh chỉ là hàng rào gỗ cao bằng nửa thân người, không hề có tác dụng đối với những kẻ muốn đột nhập vào nhà. Ngôi nhà trông có vẻ cũ kỹ và sơ sài.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vừa đi đến ngoài hàng rào, một trinh sát trẻ tuổi đột ngột lao ra khỏi nhà, sắc mặt trắng bệch. Anh ta chống tay vào hàng rào, nôn ọe từng cơn. Giản Dao giật mình. Bạc Cận Ngôn chau mày, liếc nhìn người cảnh sát rồi tiếp tục đi vào bên trong. Người cảnh sát canh giữ cửa biết Giản Dao. Anh ta ngập ngừng vài giây, lên tiếng: “Giản Dao, có thật là em muốn vào trong đó không? Tình hình bên trong khá tồi tệ.” Một người cảnh sát nhiều tuổi tiếp lời: “Hay là phái nữ đừng vào?”

Lúc này, Giản Dao mới biết bên trong xảy ra án “diệt môn”. Cô ngẩn người trong giây lát. Bạc Cận Ngôn liền quay sang Giản Dao.

“Tôi vào.”

“Để cô ấy vào”

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Giản Dao nhếch khóe miệng, nơi đáy mắt Bạc Cận Ngôn vụt qua ý cười.

Vừa bước vào cửa nhà, nhịp thở của Giản Dao như ngưng lại, còn sắc mắt Bạc Cận Ngôn u ám ngay tức thì. Xộc vào mũi họ là mùi máu tanh nồng nặc, bọn họ đã không thể nhận ra bầu không khí trong lành của khu vực ngoại ô ít ô nhiễm. Cách chân Giản Dao không xa, một người đàn ông máu me be bét nằm sấp. Đầu của người đàn ông bị cắt rời, nằm dưới gầm bàn uống trà. Trên sofa là một bà già nằm bất động. Ở cửa phòng xuất hiện thi thể một người phụ nữ, quần áo trên người cô ta bị lột sạch, vút bừa bãi một bên. Toàn thân máu thịt nhầy nhụa. Hai đứa trẻ, con trai và cháu trai của chủ nhà bị chém chết trong phòng ngủ.

Điều khiến mọi người không khỏi rùng mình là kết quả khám nghiệm tử thi sơ bộ do nhân viên pháp y công bố. Năm nạn nhân bị chém bởi cùng một con dao sắc. Thời gian tử vong là khoảng bốn tiếng trước, tức là lúc chín giờ tối. Trên người bọn họ xuất hiện hơn mười vết dao, gần như bị đâm thủng bụng và ngực. Ngoài ông chủ nhà bị chặt đầu, tình trạng của vợ anh ta tệ hơn cả, bầu ngực và bộ phận sinh dục của người phụ nữ bị đâm nát.

Dựa theo tình hình trước mắt, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là vụ án “diệt môn” thảm khốc, vô nhân đạo. Khoảng thời gian trước đó, Giản Dao từng cùng Bạc Cận Ngôn tổng kết số liệu của những vụ án tương tự. Hung thủ gây án xuất phát từ mấy nguyên nhân.

Thứ nhất là mâu thuẫn trong cuộc sống hoặc tình cảm. Một người đàn ông giết cả nhà con trai, chồng giết cả nhà vợ hoặc tội phạm giết chết cả hàng xóm, phần lớn quy về nguyên nhân nói trên.

Thứ hai là lợi ích kinh tế. Ví dụ hung thủ đột nhập vào nhà cướp của, gặp phải sự phản kháng nên ra tay giết người.

Thứ ba là những vụ án chưa được phá. Một gia đình mất tích hoặc tử vong một cách kỳ lạ, không có đối tượng tình nghi, không có nhân chứng, cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất phổ biến nhất.

Tuy nhiên, so với những vụ án bí ẩn chưa được phá, tình hình ngày hôm nay đỡ hơn nhiều. Giản Dao ngẩng đầu quan sát vật chứng bày đầy mặt bàn bên cạnh và các nhân viên giám định bận rộn làm việc. Bạc Cận Ngôn khoanh tay đứng trước đồng vật chứng, chau mày trầm tư.

Đầu tiên là một con dao “bỏ dưa hấu” dính đầy máu, vừa dài vừa lớn, vô cùng sắc bén. Trên lưỡi dao có hai dấu vân tay đỏ máu rõ ràng. Con dao này rất có khả năng là của hung thủ.

Tiếp theo là một áo khoác đàn ông loang lổ vết máu. Áo khoác đen sì, bản thủ, gần như không nhìn ra màu sắc ban đầu.

Ngoài ra, còn có mấy cái bát đựng cơm và thức ăn thừa, trên miệng bát có dấu vân tay đỏ máu. Tủ quần áo trong phòng bị lục tung, nơi đó cũng xuất hiện dấu vân tay.

Cuối cùng, nhân viên giám định phát hiện vô số dấu chân lộn xộn trong ngôi nhà. Theo dõi chiếu ban đầu, những dấu chân đó thuộc về một người. Quan sát kỹ dấu chân, bọn họ phát hiện đế giày của đối tượng bị rách nát. Đối tượng là đàn ông, độ tuổi thanh niên hoặc trung niên.

Tất cả dấu vết ở hiện trường cho thấy người có mặt tại hiện trường lúc xảy ra vụ án rất có khả năng là hung thủ. Hắn để lại những chứng cứ quan trọng như dấu vân tay, dấu chân, hung khí, áo khoác...

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự nói với Bạc Cận Ngôn: “Phó giáo sư, hôm nay mời cậu đến đây là do chúng tôi còn một số nghi vấn về vụ án này. Tôi đã cho người lập tức tiến hành mấy việc sau: Một là đối chiếu ADN, dấu vân tay...”

Giản Dao chăm chú lắng nghe. Cô biết việc đối chiếu này không dễ dàng bởi kho ADN hiện nay chưa chắc đã có dữ liệu về đối tượng tình nghi. Quá trình đối chiếu có thể mất nhiều ngày, thậm chí cả tháng.

Đội trưởng nói tiếp: “Thứ hai, trong nửa giờ qua, chúng tôi đã tìm hiểu tình hình từ những hộ xung quanh. Gia đình nạn nhân rất hiền hòa, được mọi người yêu mến, về cơ bản không gây thù chuộc oán với ai. Nhưng chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra người dân sinh sống trong thị trấn, tìm kiếm kẻ tình nghi, đồng thời xem có ai từng thấy áo khoác và hung khí của tên tội phạm không. Thứ ba, tôi đã cử một lực lượng cảnh sát lớn điều tra khu vực xung quanh, trên đường quốc lộ cũng đặt những trạm canh gác để tìm kiếm kẻ tình nghi.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu. “Các anh làm rất tốt.” Giản Dao cũng gật đầu lia lịa. Đội cảnh sát hình sự suy nghĩ chu toàn mọi phương diện, công tác lùng bắt tội phạm chắc sẽ nhanh chóng đạt hiệu quả.

Nhận được lời khen ngợi của Bạc Cận Ngôn là một chuyện hy hữu, đội trưởng ngay ra mấy giây mới tiếp tục lên tiếng: “Nhưng vụ án này vẫn còn điểm bất thường. Tại sao hung thủ chặt đầu chủ nhà, đâm nát bộ phận sinh dục của nạn nhân nữ? Tại sao trên mấy cái bát lại xuất hiện dấu vân tay...”

“Anh có quyết định vô cùng chính xác.” Bạc Cận Ngôn cắt ngang lời anh ta. “Nhưng đợi đối chiếu xong ADN thì không còn kịp nữa. Hắn không phải là một tên tội phạm bình thường. Anh hãy lập tức triệu tập người của anh lại đây. Tôi sẽ phác họa tâm lý tội phạm của đối tượng. Các anh không được phép chậm trễ dù chỉ một phút.”